

De kracht van het vuur

Zo hard als hij rennen kon, probeerde hij de metro te halen. Als twee teleurgestelde kaken die hun prooi misgelopen waren, schoven de metrodeuren sissend tegen elkaar.

Agnivesh was al laat uit de bioscoop, te laat om op tijd thuis te zijn. Hij zou thuis zeker problemen krijgen. Maar het was een geslaagde dag geweest. Zijn vrienden en hij hadden enorm gelachen en nog steeds had hij buikpijn van het lachen.

De metro kwam langzaam in beweging. Nog negen haltes en dan was hij thuis. Diep in gedachten verzonken zat hij in de metro. De plaatsen tegenover hem waren leeg. Plotseling werd de rust wreed verstoord. Een groep jongeren kwam luidruchtig de metro in. De muziek van hun iPod schalde al voor hen uit. De gezichten van de mensen verstrakten, een oudere vrouw schoof haar tas dicht tegen zich aan, een moeder trok haar dochtertje op schoot.

Dit waren dus de jongeren die in de metro vaker mensen lastig vielen, hen soms bespuugden en beroofden. In de plaatselijke krant stond er vaak wat over deze jongeren geschreven. Ze waren moeilijk te pakken, omdat ze nooit "gezien" werden als ze iets uitspookten. Natuurlijk, als er iemand tegen ze durfde te getuigen, dan kon er zomaar een steen in hun woonkamer binnenzeilen. Ja, dat waren zij.

Ze werden steeds luidruchtiger, en gooiden met grote propfen papier die ze van de overal liggende gratis kranten maakten. De papieren projectielen gooiden ze naar elkaar, maar het ging vaak mis. Een oudere man werd geraakt, hij deed alsof het geen pijn deed en glimlachte een beetje geforceerd. Bij de volgende halte stapte bijna iedereen uit, niet omdat ze hun bestemming bereikt hadden, maar gewoon uit angst.

Agnivesh voelde een soort boosheid. Hij was ook gespannen, maar die boosheid werd sterker. Hij wist dat hij eigenlijk ook uit had moeten stappen, maar hij bleef zitten. Hij voelde zijn hart bonzen. In gedachten telde hij de haltes af. Hij bleef naar buiten kijken, heel nonchalant, heel onopvallend, althans dat dacht hij.

"Jongen, heb je sigaretten?" De stem klonk dicht bij zijn oor. Aan de manier waarop de woorden uitgesproken werden, leek het geen vraag maar een bevel. "Nee, sorry" zei Agnivesh. Het leek alsof hij zich moest verontschuldigen, dat maakte Agnivesh eigenlijk kwaad op zichzelf, maar lang duurde dat niet. De stem kwam nog dichterbij en klonk nog dwingend: "OK, heb je geld?" De jongen die dat vroeg, had een rode lap op zijn hoofd. Agnivesh zag uit zijn ooghoek de samengeknepen ogen. "Nee, ik heb geen geld". De rode lap werd plotseling woedend: "Jongen, kankerzooi, kom niet tegen me liegen". De woorden waren niet eens tot Agnivesh doorgedrongen, toen hij de eerste vuistslag tegen zijn wang aanvoelde. De tweede volgde onmiddellijk erna. Bij de derde stoot probeerde Agnivesh zich te verweren. Dat was een teken voor de hele groep om zich op hem te storten. Als een groep hongerige wolven die elk een deel van de prooi willen, vielen ze hem van alle kanten aan. Slaan, schoppen, trekken, duwen...alles in een paar seconden tijd. Agnivesh voelde na de eerste klappen geen pijn meer, daar verbaasde hij zich over. Het leek alsof hij weer in de bioscoop zat en naar een film zat te kijken. "Dit gebeurt niet echt," dacht hij nog. De metro rolde het volgende station binnen. Agnivesh zag bijna verdoofd hoe zijn mobieltje en zijn portemonnee uit zijn jaszak werden gehaald door twee van de kleinste jongens uit de groep. De metro kwam eindelijk tot stilstand en de hele groep sprintte uit de metro.

Agnivesh keek omlaag en zag hoe er bloeddruppels uit zijn neus op zijn spijkerbroek vielen. "Ik moet nog twee haltes en dan ben ik thuis..... bij Pa en Ma," dacht hij. Die gedachte maakte hem onrustig.

Het was thuis precies gegaan zoals hij gedacht had dat het zou gaan; zijn moeder was eerst panisch, later kwamen de verwijten: waarom had hij dan zo laat de metro genomen, waarom was hij niet uitgestapt? Had hij die jongens niet uitgedaagd door ze aan te kijken? Het was afgelopen om alleen op stap te gaan, vond ze. Pa, die had eerst heel lang gezweven, hem alleen maar aangekeken. Zijn blik verraadde meer over zijn gevoelens. Hij was boos op die jongens die dit hadden gedaan, maar ook boos op zijn zoon, die zichzelf niet verdedigd had. Zijn zoon die hij vol trots Agnivesh had genoemd: de kracht van het vuur. Agnivesh had de verhalen over zijn vader al vaak gehoord; Hoe hij op de basisschool al vocht met de grootste jongens, hoe hij de grootste vechtersbazen aandurfde. "Heb je niet teruggeslagen, je zit toch op Taekwondo, Agni" klonk het. "We kunnen je nooit alleen laten, altijd kom je in de problemen."

De reactie van zijn ouders deed hem pijn, maar hij had het verwacht. Zo ging het altijd al. Zijn ouders gaven hem altijd het gevoel dat hij nooit goed genoeg was. Waarom eigenlijk? Alles wat hij deed kon altijd beter, nooit waren ze tevreden naar hem toe. "We doen alles voor je, we steken zoveel energie in je...en wat doe jij? Jij bezorgt ons nog meer problemen, al vijftien jaar lang." dat waren woorden die in zijn oren bleven galmen. Soms spraken zijn ouders in zijn bijzijn met andere mensen over hem alsof hij er niet bij was. "Ja, het overkomt hem altijd. Als hij meer van zich af zou bijten zou hij lang niet zoveel problemen krijgen".

Het politieonderzoek leverde zoals verwacht niets op. Hij moest blij zijn dat hij er zo goed vanaf was gekomen, werd hem nog gezegd. De maanden erna hadden iets grauw, net alsof hij midden in een zwart wit film was aanbeland. Dat kwam niet alleen door de ingevallen winter. Maar niets boeide hem, hij mocht ook niks. Hij ging elke dag meteen van school naar huis, zijn vrienden fietsten steeds minder met hem mee. Hij wist dat hij er een beetje uit lag omdat hij nergens mee kon. Hij hoorde ze praten over hun belevenissen in Alcazar, de discotheek waarlangs hij op weg naar school moest fietsen. Nee, Agnivesh bracht de meeste tijd door op zijn kamer. Daar voelde hij zich veilig, daar zagen zijn ouders hem ook het liefst. Het enige wat hij nog wel bleef doen was Taekwondo.

De Taekwondo meester, Kanji, wist niet wat Agni was overkomen, maar hij zag dat er iets aan de hand was. De leerling die altijd slapjes meedeed en alleen naar de training kwam omdat het moest, had nu iets verbetens over zich. Tijdens het sparren vooral, leek hij soms verlamd, dan weer wanhopig verwerend en onbeheerst om zich heen meppend met vuur in de ogen. Wat was er toch?

Meester Kanji was een 4^e dan Taekwondo leraar uit Korea die zich veel bezig hield met de geestelijke kant van de vechtsport. De eerste keer dat de leraar Agnivesh aansprak ontkende hij nog dat er iets was gebeurd. Maar op de een of andere manier kon Agni dat niet volhouden. Hij vertelde Kanji wat er was gebeurd en over de situatie thuis.

De weken daarna trainde Kanji extra veel met Agnivesh, die met sprongen vooruit ging. Hij sprak heel veel met hem, gaf hem ook veel advies. "Als je niet tevreden bent met je situatie, dan moet je zelf de situatie veranderen en niet wachten tot anderen dat voor je doen. Net als vuur ook lucht nodig heeft om te kunnen branden, heeft de mens vrijheid nodig om zich te kunnen ontwikkelen". Deze les was voor iemand die zelf naar het vuur vernoemd was, op het lijf geschreven. Maar het in de praktijk brengen ervan, was nog veel lastiger.

Op een avond moest Agni met zijn moeder mee naar de supermarkt voor een laatste boodschap. Agni bleef in de auto op de parkeerplaats en luisterde naar muziek. Door de geblindeerde ramen van zijn moeders kleine Peugeot 206, kon hij naar buiten kijken zonder zelf gezien te worden. Plotseling zag hij een paar auto's verder vier jongens voorover gebogen ergens naar kijken. Zij zagen Agni niet, ze hadden alleen oog voor die oude mevrouw die met een iets te zware tas langzaam de parkeerplaats overstak richting het bejaardentehuis aan de overkant. Agni 's ogen gingen heen en weer tussen de jongens en

de oude vrouw. Hij verlamde, het waren jongens van de groep in de metro. Hij herkende de lap op het hoofd van een van de jongens. Plots renden de jongens naar de vrouw, trokken de tas uit haar hand, maar de vrouw bleef met al haar kracht de tas vasthouden. Ze struikelde en viel, maar de tas bleef ze vastklampen. De jongens sjorden en sloegen op haar in. Agni, hoorde niets, hij kreeg het benauwd. Hij kon niet langer in de cocon van de auto blijven. "Agni, je hebt lucht nodig" ging er door zijn hoofd. Hij gooide de portier open en sprong uit de auto.

Een week later zat Agni met zijn ouders aan de eettafel. De journalist van de lokale krant wilde hem interviewen naar aanleiding van de medaille voor moedig gedrag die hij van de burgemeester had gekregen. "Vind je het zelf niet bijzonder dat je het in je eentje hebt opgenomen tegen vier van die kerels?" vroeg de journalist. "Hij was altijd al een bijzondere jongen," begon zijn vader. Agni, onderbrak hem: "Pa, zal ik die vraag maar zelf beantwoorden". Het werd even stil. Het gezicht van zijn vader verstrakte. Vader en zoon keken elkaar in de ogen aan, en plotseling verscheen een glimlach op het gezicht van zijn vader. Alsof hij altijd gewacht had op dit moment. "Natuurlijk, jij bent onze held" klonk het trots.

Jay Adjodha
28-06-1994